

men ønsker man i Regeringen dette Lovforslag fremmet saa ekstraordinært hurtigt — ekstraordinært hurtigt i Forhold til Lovforslagets Vigtighed —, saa vil man bidrage mægtigt til at fremme Forhandlingerne ved, at man i Tide har sørget for at faa andre Mænd til at forhandle. Jeg tror, at den højtærede Statsminister nu vilde gøre sit Land en god Gerning ved at sige: Jeg har skønnet forkert i denne Sag, jeg har skønnet ud fra en ærlig Overbevisning, men jeg har skønnet forkert, jeg vil ikke udsætte hverken mig selv eller Landet for at skulle skønne en Gang til.

De øvrige Bemærkninger, som den højtærede Handelsminister gjorde, skal jeg lade ligge, de har ikke nogen større Værdi i Forbindelse med denne Sag. At han ikke billiger, at Landmandsbanken har spillet sine Penge væk, turde være selvsagt; men at Pengene er spillet væk, og at de er spillet væk paa fuldstændig kapitalistisk Maade og i nøje Overensstemmelse med den Teori, at man skal lade Kræfterne frit raade og finde sig i det Spil, der deraf kommer — det er der ingen Tvivl om. Der er heller ingen Tvivl om, at hvis Spillet var lykkedes for de paagældende Spillere, var de blevet hævet til Skyerne som Nationens Velgørere, saa havde man berømmet dem, dekoreret dem, gjort dem til store Mænd, som vi andre skulde se op til. Nu mislykkedes deres vilde Spil; men deres Forehavende var af et saadant Omfang og af en saadan Karakter, at vi nu her skal beskæftige os med det paa Nationens Vegne og prøve paa om muligt at redde os fra et større Sammenbrud. Det er Resultatet af den Kapitalisme, som den højtærede Handelsminister repræsenterer, og som hans Parti bæres oppe af, og det kan ikke andet end være nedslaaende for dem at se saadanne Resultater. Men mere nedslaaende maa det være for dem, naar de viser sig at være ude af Stand til at raade Bod paa Katastrofen. For hver Gang de griber til for at klare de Vanskeligheder, der opstaar af Bankens Forhold, skønner de forkert, griber forkert, vover ikke at træffe det rette. Derfor maa jeg opfordre dem til at drage Konsekvensen af det skete, og Konsekvensen deraf er, at Ministeriet Neergaard søger en Afløser.

Martin Hansen: Jeg havde ikke tænkt at skulle tage Ordet tiere, men jeg nødes til at gøre det for at nedlægge Indsigelse mod de Udtalelser, der nu fremkom fra det ærede Medlem Hr. Hauge, idet det ærede Medlem jo i Virkeligheden vil hæfte paa Regeringen, at den bærer Skylden for Landmandsbank-

katastrofen. Denne Samfundsulykke kan man efter min Mening ikke tillægge noget som helst politisk Parti. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det er ikke Regeringen, der har spillet eller spekuleret Pengene bort. Det er derimod faldet i denne Regerings Lod at skulle raade Bod paa Konsekvenserne af dette Forhold, og den Opgave maatte enhver Regering have taget op. Det er blevet sagt, at det er gale Opgørelser, man faar. Men September-Ordningen er bygget paa Bankinspektørens Opgørelse, og hvad der senere var kommet til, og jeg gad dog vide, hvilke andre Opgørelser man kunde bygge paa. Og naar man kommer og siger, at den Opgørelse, man nu faar, er gal, og at man ingen Tiltro har til den, uagtet Bankraadet og Bankinspektøren har gennemgaaet den, og sagt, at den er gjort samvittighedsfuldt op, saa gad jeg vide, hvad man da skulde bygge paa. Det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Hauge, naar man staar overfor en Landskatastrofe, giver Udtryk for — for det er jo Meningen —, at det partipolitiske maa komme i første Linie, at Situationen skal benyttes til at fremme et partipolitisk Formaal. Det var det, jeg advarede imod, da jeg første Gang havde Ordet, idet jeg mener — saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte —, at man maa føle det Ansvar, man har overfor hele vort Samfunds Liv, være sig bevidst, hvad det her kan komme til, hvis man ikke træffer en Ordning af dette Spørgsmaal. Det er hverken for at hjælpe Spillere eller Svindlere, men for at undgaa en Katastrofe for hele vort økonomiske Liv, at man ønsker denne Ordning gennemført. Derfor er det, denne Opgave skal løses, og det var dertil, jeg indbød til en rolig og saglig Drøftelse fra alle Partiers Side. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man undlod at slaa partipolitisk Mønt af dette, dertil synes Sagen mig at være for alvorlig.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at det var rigtigt, hvad jeg havde udtalt, at man skulde føle det dybe Ansvar overfor dette Spørgsmaal, men det skulde man ogsaa, sagde det ærede Medlem, føle overfor det store Arbejdsløshedsspørgsmaal. Det er fuldkommen rigtigt. Det er ogsaa et Samfundsspørgsmaal, overfor hvilket hvert enkelt Parti skal føle sit dybe Ansvar. Men det ærede Medlem er ikke berettiget til at sige, at man, naar man ikke vil ordne Forholdet paa den af ham foreslaaede Maade, ingen Forstaaelse har af dette Forhold; det er et Spørgsmaal, vi kan forhandle om, hvorledes man bedst kan raade Bod paa den store